

LA MAINADA

Barcelona, 12 gener 1923 • Preu: 15 cts. • Any III - Número 84

DIADA DE SANT ANTONI

— Ai, deixi'm marxar, perquè "el de casa" té d'anar a beneir l'ase de son amo.

— Jo també penso anar-hi amb el meu home.

Els millors
trajos
i abrics
per a senyor
i nen

**CASA
ARBIOL**
SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 - BARCELONA
Sucursal: Clot, 43

Ço millor per als cabells
TONIC RIÇADOR
RICHARTE III

Dipòsit i venda:
Salmeron, 72 - Telèfon 249 G.

MAMA...

Compri l'oli de fet-
ge de bacallà a
Câ'n SERRA
que té molt bon gust

Pelayo, 9 - Barcelona

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBÓ · Portolà, 1 (St. G.)

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspallís

**JOGUINES
PERFUMERIA**

Agustí Castells

BARCELONA
Portaferrissa, 18 - Tel. 1983 A.

**PUTXINEL·LIS
"MIRIA"**

Rosselló, 206, davant Frontó Comtal

Dia 14, a les 5 de la tarda

L'Hostal de la Sort

BALLS DE QUADRO
URBANO I DIMONI
BALL DEL TURURUT

Entrada i seient: UNA PESSETA

COL·LEGIALS

CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7
Plaça Santa Anna, 9

BARCELONA

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA • Surt cada divendres

Preus de subscripció anyal: Catalunya, 7'50 ptes. - Estranger, 13 ptes.

Número solt: 15 cèntims - Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció: Vich, 16 - Administració: Via Laletana, 42, entl - Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4

DE VUIT EN VUIT

U n dels dons més grans que Déu féu a l'home, en crear-lo, fou el de la paraula, que el distingeix de les bèsties, per tal que la paraula és la vibració sonora de l'ànima i l'expressió del pensament. Prou ho saben els conqueridors i els tiranitzadors de pobles, puix el primer que fan així que han atut a llurs víctimes, és llevar-los la parla pròpia per tal de desnaturalitzar-los i de fer-los perdre la consciència de la llur personalitat.

NOSALTRES, els catalans, estem encara subjectes a aquesta llei d'ignomíniós esclavatge. Ha estat un miracle que ens haguem pogut salvar després de les proves passades per submissió vergonyosa dels de dins i per coacció dels de fora. No oblideu que la llengua gloriosa, parlada i escrita per grans reis, per sants, per legisladors, poetes i filòsofs de fama mundial, caigué en la més vergonyosa de les servituds. Tingueu present que així que Catalunya es veié sense idioma, restà com muda i ben pocs escriptors floriren en la negra i secular fosca que ennegrí el cel de la nostra Pàtria. N'hi ha hagut prou amb que es tornés a retre culte a la nostra parla aimada, perquè poetes, prosistes i artistes de tota mena escampin de bell nou per arreu del món el nom prestigiós de la Nació Catalana.

Ja hem dit que l'ús de la llengua pròpia dóna dignitat, i afegirem que el parlar-la i l'escriure-la amb el sentit de que és la nostra expressió, ens porta vents i cobejances de llibertat. No sabem prou, mainadistes estimats, l'esforç que han hagut de realitzar els vostres avis i els vostres pares per a recobrar la llengua quasi oblidada i com ha costat l'anar netejant-la de tantes impureses com l'havien enlletgit en el temps en que restà arreconada i enterrada entre les runes de les nostres institucions nacionals, com si fós morta. A les noves generacions catalanes, l'estudi i perfeccionament de la llengua pròpia no els és tan difícil; però cal que us aprofiteu de les facilitats que cada dia augmenten venturosament, per a expandir l'ús de l'idioma català en tots els actes de la vostra vida individual i col·lectiva.

Des de fa uns quants anys, en venir la nova anyada, es celebra solemniament la *Diada de la Llengua Catalana* amb discursos, himnes i sardanes, glorificant el verb de Catalunya. Però voldríem quelcom més que una festa lluminosa i grata als sentits. Ens plauria, i això ho demana LA MAINADA amb fermesa de convicció, que els patriotes i les entitats culturals i impulsadores de les nostres reivindicacions nacionals, ens comprometéssim a celebrar aital diada inaugurant cada any una escola catalana, quan menys. Així acompanyaríem els fets a les paraules i la paraula esdevindria llavors un acte de voluntat.

X.

DE LES COSES QUE PASSEN

PENEDIMENT

No ploris, Merceneta. Jo bé prou que ho he vist que tu res li deies a N'Enric. Bé prou que ho he reparat que ha estat ell el qui t'ha dit uns mots desagradables, i que tu t'has posat seriosa i que ell, en veure que t'ho prenies així, com t'ho havies de pendre, com s'ho pren tota persona que té una engruna de dignitat, t'ha llençat unes frases barroeres, impròpies de l'educació que N'Enric hauria de tenir. I és que ell està enorgullit perquè és de *bona casa* (com si l'ésser pobre fós un pecat o bé un crim) i perquè quasi tots els demés nois les hi comporten les seves entremaliadures i fins els de casa seva les riuen a boca plena. Però jo no, que jo no el trobo bé el seu procedir i no li permeto semblants coses, i fins si torna a molestar-te a tu, Merceneta, potser que un dia li planti cara i n'hi digui unes quantes de ben dites i li faci posar els peus a rotllo.

Així parlava En Jordiet, amb to amable, manyac, mostrant en els seus mots tota l'expressió i donant a conèixer la formosor del seu cor d'àngel.

Na Merceneta s'eixugà els ulls plorosos i féu posat d'agrair a En Jordiet les seves demostracions de consol i d'afecte.

Aquell continuà:

— Per això no temis pas res, Merceneta, que N'Enric només és decidit de boca. Quelcom un xic seriós el fa córrer. Quan veu algú que no s'immuta, no tinguís por que s'atreveixi a res. Ja miraré jo que no et torni a dirigir cap insult, Merceneta. I, si hi torna, ja t'ho he dit, vull fer-li posar els peus a rotllo.

— Mercès, mercès, Jordiet. Jo prou ho sé que tu no ets com ell, que tens un cor bo, que no ets capaç de fer una cosa mal feta a ningú. I fins potser n'he tin-

gut sort de que estiguessis aquí, perquè ell ben segur que no hauria marxat tan prompte.

En Jordiet s'agradà moltíssim dels mots de Na Merceneta, dits amb un to de sincera amabilitat que prou bé deia la seva esquisida bonesa.

* * *

Era una tarda, a l'escola mixta del llogaret. N'Enric havia anat cometent noves entremaliadures i ja el senyor mestre ho havia assabentat als seus pares i, d'acord amb ells, anava preparant l'esmena, esperant una ocasió.

Fou amb motiu d'una contestació encertada que en la lliçó de gramàtica donà En Jordiet, cosa molt freqüent en ell, ja que era, potser, l'alumne més aventatjat, i d'una altra del tot disbaratada de N'Enric, que el senyor mestre volgué fer notar la diferència, i parlà així:

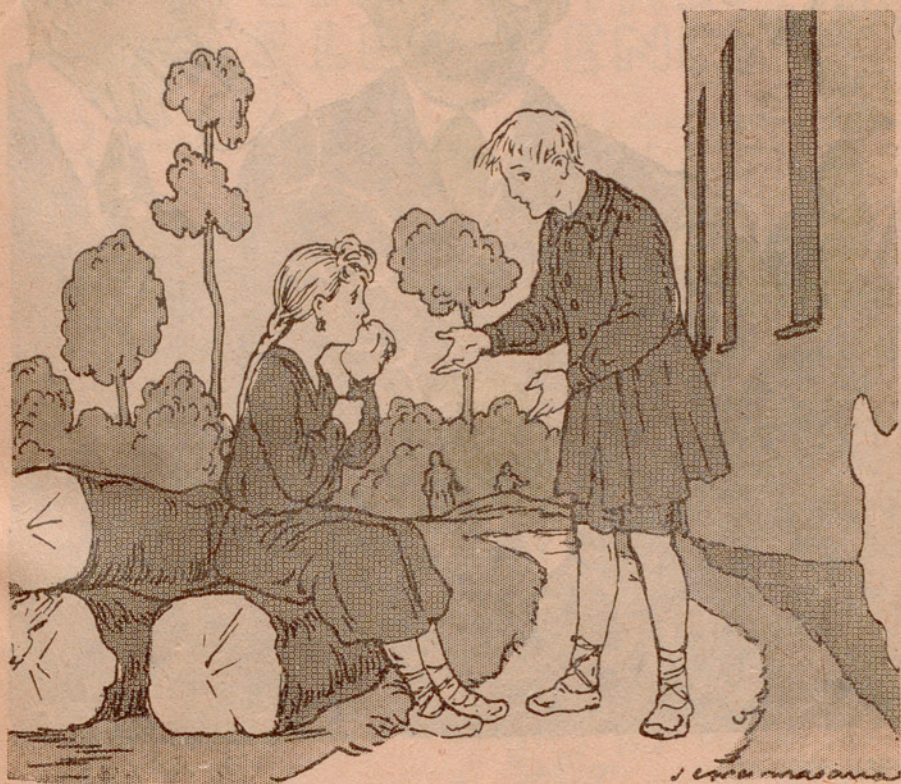
— Ho veus, Enric? Si fossis aplicat i bon xicot com En Jordiet, això no et passaria. A l'escola no s'hi ve pas per a passar l'estona. Ço que d'aquí se'n treu ha de servir de profit per al dia de demà. Si en lloc de passar-te el temps fent escarni dels que tu anomenes pobres perquè han tingut la dissort de néixer en una casa miserosa, però que alguns d'ells, com En Jordiet, són rics de voluntat i de cor; si en comptes de passar el temps dient mots barroers a algunes de les teves companyes d'escola, el dediquessis el temps a escoltar les explicacions que en la mateixa et són donades, no et trobaries en que no pots contestar una pregunta que En Jordiet ha contestat tot seguit, sense la més lleu indecisió.

N'Enric anava abaixant el cap poc a poc, avergonyit. Les reconvencions del

senyor mestre anaven endinsant-se en la seva ànima com un ressò nou que li feia sentir l'imperi de la consciència.

I el senyor mestre afegí:

oportunament s'havia despertat, N'Enric anà vers el seient on es trobava Na Merceneta i, amb llàgrimes de penediment, li digué:

— Es que reconeixes la teva culpa, Enric? Jo no vull pas inferir-te cap càstig major. En tindrè prou amb que t'esmenis d'avui endavant, en que donis per no dita qualsevol expressió que hagi emès davant d'alguna companya d'escola aquí present...

Sense que el senyor mestre hagués d'esforçar-se més, silenciosament, empès per la veu de la consciència que tan

— Perdona'm, Merceneta. Des d'avui seré un altre.

* * *

Aquell dia els nois sortiren de l'escola silenciosos, amb l'emoció de l'escena presenciada... I s'oferiren com a companys fidels de N'Enric, davant del seu saludable penediment.

FERMÍ PALAU CASELLAS

☞ A l'hora de preparar la confecció del plec de novel·la corresponent a aquest número, no hem rebut l'original corresponent, que deu haver-nos tramès des de Girona, on resideix, el nostre caríssim amic Mn. Lluís G. Pla, i que es deu haver extraviat pel camí, puix és inexplicable aquest retard. Els mainadistes no perdran res, car a son temps els repartirem un plec doble de les interessants **HISTORIES D'ONCLE SCROOGE**.

ENTRE METGES

- Doncs jo, Deu n'hi do! La meva clientela va augmentant de dia en dia...
- Vaja, l'enhorabona.
- Imaginin-se que l'únic malalt que tinc, ha augmentat cinc quilos en una setmana...

CANÇÓ DE LA JOIA PETITA

Al cel arribi nostre cant petit,
joiós i amic com un cantar de festa.
Al cel arribi nostre cant florit,
engallardit com branca de ginesta.

Som la brivalla del carrer
que, essent dijous, ja mou tabola;
prou que ho diria l'adrogue,
venent tant dolç, que no hi ha escola;

prou que ho diria el sabater,
quan riu, clavetejant per dins l'entrada;
s'acostaria a la muller
dient: «—Feina per mi. No veus quanta
[mainada?]»

Oidà! Quin bell dansar que fem!
Arrenglerats així, formem una sardana.
Juguem! Riem! Què hi fa que ens embrutem?
Saltem! Prou que faran bugada!

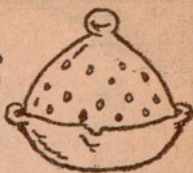
El mestre també ho vol i ens ho ha dit:
— Quant més bregueu, més bons sereu per mi.
Correm-hi, doncs, companys! Posem-hi nou delit,
que tomba el jorn i haurem un dolç dormí.

Cantem a chor el nostre cant florit;
glossem la joia nostra; llencem al vent l'estel.
Fem-lo ben gran el nostre cant petit;
fem-lo infinit, fins a besar el cel.

P. PUJOL CASADEMONT

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

BASTONETS DE NOUS. — Estimadíssimes nenes: Si voleu que les receptes de rebosteria us surtin sempre bé, heu de posar una cura especial en les quantitats dels ingredients que hàgiu d'empregar. La recepta que avui us donaré és per a fer uns pastissets en forma de bastons, d'uns deu centímetres de llargària.

Comencem primerament per apuntar les quantitats dels seus components:

Farina de força, 90 grams; farina usual, 200 id.; llevat de cervesa o de París, 15 id.; mantega de vaca, 90 id.; nous, 100 id.; sucre llustre, 90 id.; llet, mig petricó.

També ens proveïrem convenientment d'un xic de canyella o de vainilla en pols.

Tirarem un xic de llet en un gibrell petit i hi disoldrem el llevat, afegint-hi poc a poc, 200 grams de farina, la meitat de cada classe, fent una pasta compacte i tova, per damunt de la qual, després de donar-li la forma d'un pa petit, hi farem una creu amb un ganivet, tapant-ho després amb un drap ben net. A continuació ho posarem en un lloc de la cuina, a una temperatura ben calenta, per espai d'una hora, per tal que durant aquest temps i per l'acció del calor la pasta es vagi desenvolupant, inflant-se.

Passat aquest temps, es bolca la pasta

damunt la taula, empolsada de farina, i es comença a pastar de nou, treballant-la a faisó de qui renta roba i barrejant-hi les nous, ben pelades i triturades, la sal, la canyella en pols i la mantega, fosa i quelcom freda. Mentre es va treballant la pasta i a mesura que aquesta va enduent-se la farina de damunt la taula, se n'hi anirà afegint novament.

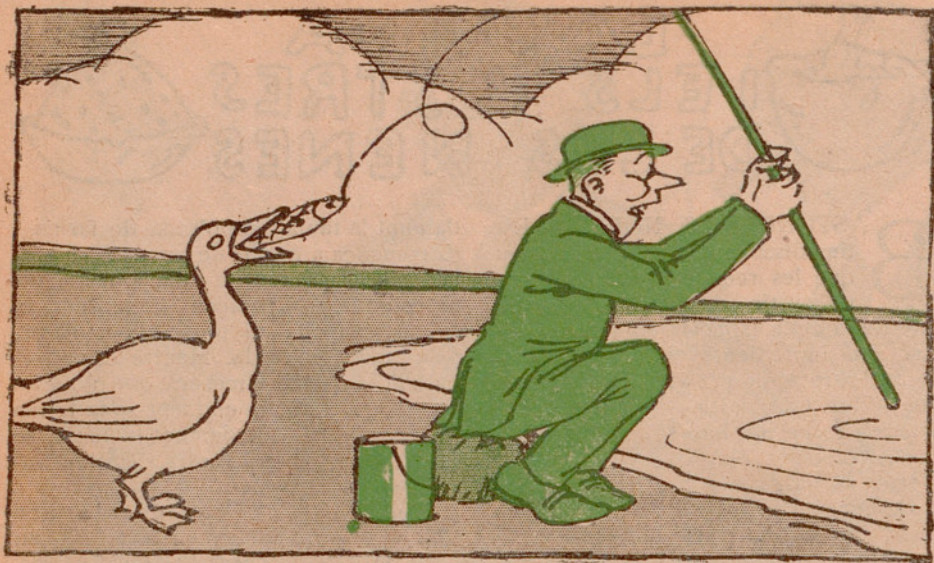
Després s'agafa aquesta pasta i es fan dues barretes iguals, que passarem pel sucre llustre, estirant-les amb les dues mans fins que siguin ben llargues i primes i tallant-les en bastonets d'uns deu centímetres de llargària.

Una vegada tallades, es passen novament pel sucre llustre i es col·loquen en una llauna untada. Després es deixen reposar per espai d'un quart d'hora, i a continuació es posen a coure al forn, no massa calent, durant uns deu o dotze minuts.

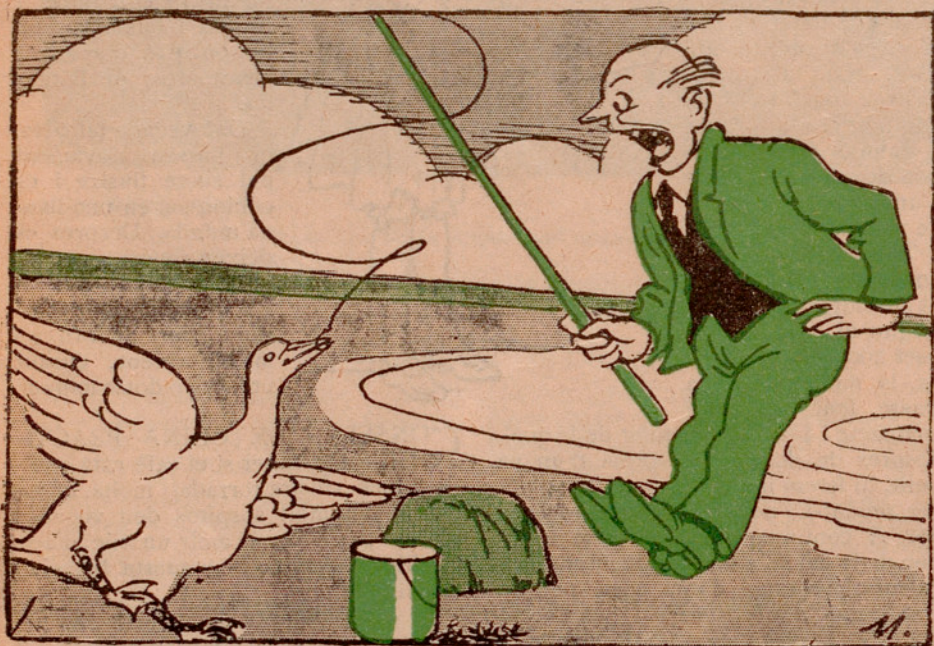
CONSELLS DE CUINA PRACTICA.—Per saber si el cafè està adulterat amb xicoira torrada i mòlta, afegirem al cafè molt sospitosos deu vegades del seu pes d'aigua, amb un xic d'àcid clorhídric. S'agita bé aquesta barreja i es deixa reposar.

El cafè sura per damunt del líquid, donant a aquest un color groguenc. La xicoira, en canvi, resta quasibé tota en el fons del recipient. — I. DOMÈNECH.

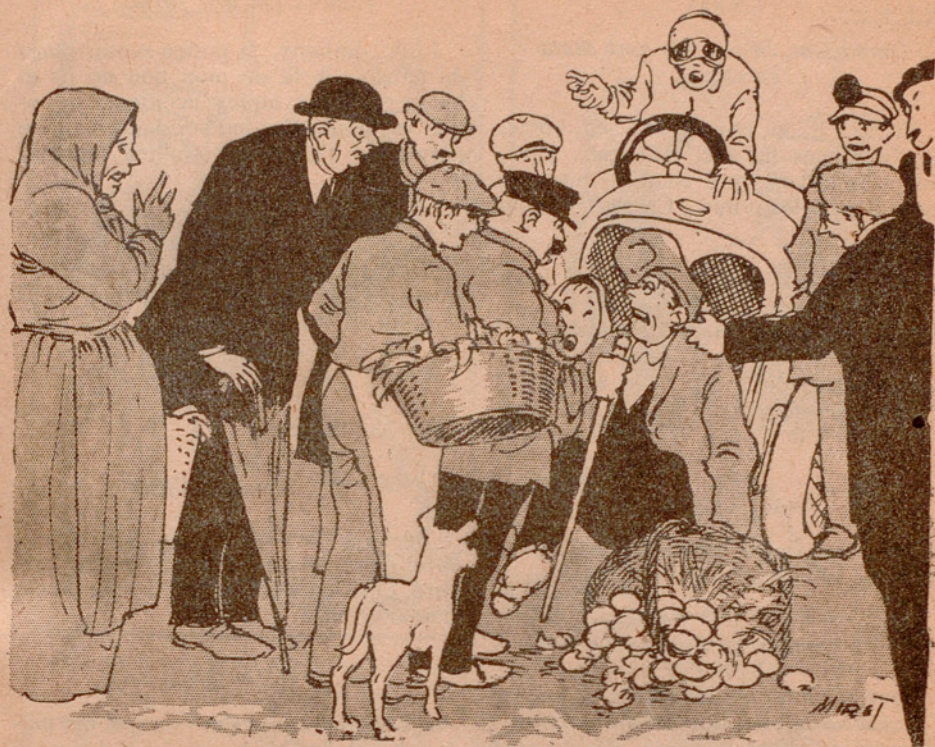

El senyor Palaudàries era un pescador impertèrrit. Un dia, mentre pescava, tenia al darrera un ànec molt badoc, però no tant que no fós amatent a cruspí-se el peix que el senyor Palaudàries havia pescat.

¡Renoi, quan el pescador vegé que *havia pescat* una bestiassa com aquella!...

EL RETOL

(Dos bons empordanesos, marit i muller, en un encreuament de carrers d'aquesta Barcelona sorollosa, atapeïda i revolta. Sobre l'acera, en el xamfrà d'un carreró, un guàrdia urbà, de posat simpàtic, va donant l'entrada i la sortida a vehicles i vianants.)

ELL

(assenyalant el guàrdia amb un parai-gua antidiluvià, de color verd d'ampolla)

Alerta, Sila. Aquí ens cal anar a pas de processó. Perquè, sinó, aquella pe-pota que veus allí ens clavaria una multa entre cap i coll.

ELLA

Vols dir aquell militar vermell que ens mira, amb una levita de col·legial?

ELL

Justa! Es un municipal de gradua-ció... No sé quin nom els donen aquí... Com si diguéssim el *Burilla* del nostre poble... Una mena de guardaboscós dels barcelonins.

ELLA

Ja és una pensada vestir-los així!

ELL

Apa! Travessem... Dona'm el cove... Alerta i al pas, eh? No badis... Una, dues... Una, dues...

(Un «auto» els enfila de dret, amb una certa velocitat.)

L'URBÀ

(impacient, en veure'ls amb tanta catxassa)

Ei! Ei! E...ei, bona gent!... Sí, home, sí, a vosaltres ho dic, badocs!... Però, desentumiu-vos, que sembla que du-gueu pega a les potes... Correu, en nom de Déu!

ELL

(amb un somriure pausat, a la seva dona)

No te l'escoltis, Sila! No te'l miris! Ens vol posar un parany... Al pas sempre, com et deia: Un, dos... Un, dos...

L'URBÀ *(congestionat)*

Heu vist quins panxacontents? Hala! Correu, badocs... Voleu enllestir!...

ELL *(a l'urbà)*

Que es pensa que no sabem de què va? *(Tanca un ull, hi posa un dit a sobre i diu a ella.)* No en facis cas, Sila. Sempre al pas... Un, dos... Ben poc a poc...

(Horror! L'«auto» acaba de tirar els dos pàgesos a tres metres enllà. L'urbà, desesperat i ple d'ira, crida, fa contorsions, es mou d'un costat a l'altre, fent circular els badocs, que es van aturant. El matrimoni es conduït a una farmàcia propera. A la Sila, mig desmaiada, li sembla que té una cama trencada. Ell, que diu que l'anomenen Tòfol, es palpa el braç esquerre i prova de dir una taujanada, amb una cara blanca com el paper. Els fan respirar èter i els curen les ferides. En aquell moment entra l'urbà.)

ELE *(mirant-lo de reüll)*

No pas per aquesta vegada, senyor municipal... A un altre, per moltes.

L'URBÀ *(encara furiós)*

I bé, company, ja podeu sentir plaça de ganso... A fe de món que no us el han regalat pas, aquest accident! Ja podia esgargamellar-me cridant-vos que corréssiu! Per què no n'heu fet cas?

ELL *(movent el cap)*

I el rètol? I el rètol? Que us penseu que no sabem de lletra, a muntanya? Si fa no fa, com a Barcelona.

L'URBÀ *(aturdit)*

Però, quin rètol?

ELL *(condescendent)*

Bé, vaja; feu-me el favor de llegir el rètol que hi ha a l'entrada d'aquell carreró. Que us penseu que no en sabem d'anar al pas?

L'URBÀ *(en ple deliri)*

Què? Què dieu? Però de què em parleu, home de Déu?

ELL

(com si s'esforcés a parlar amb un infant)

Vaja, home, vaja. No l'he posat pas jo aquell rètol allí! I aquell rètol diu: «Marxa al pas!» Ja veieu que no sóc tan innocent! Jo he anat al pas... Això no podeu pas posar-ho en dubte.

L'URBÀ

Però, animal, si aquest rètol és per als carruatges... per als cavalls!

ELL *(burla i tocant-li l'espatlla)*

A mi no se'm poden dir aquestes coses, company, que no em mamo el dit per nen. També ho sabem, per allí dalt, que els cavalls no saben de llegir.

PERE CANTÓ

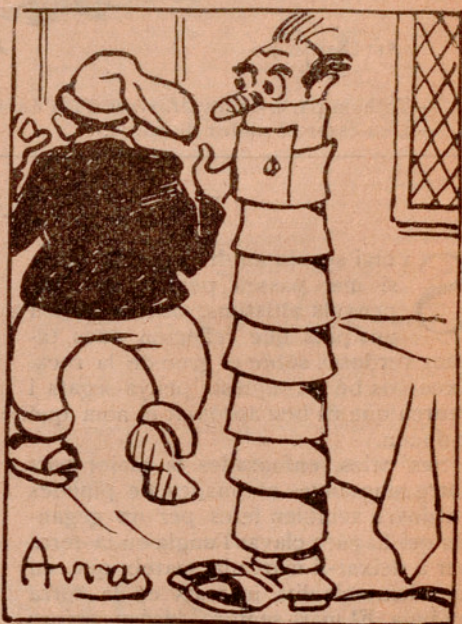
En Nasi era un pagès viu
que va anar al restaurant.

Quan li van portar el compte
el va veure tan llarg, tant,

que mentre el moço esperava
que li pagués el sopar,

va amb el compte embolicar-lo
i marxà sense pagar.

- Tothom parla de les *Marines* d'En Làzaro.
 — Deu ésser el pintor de moda.

LA COSTA BRAVA

Si mai seguiu un dia aquesta Costa, si mai passeu per dessota sos penyals altíssims, on hi arrelen uns pins que reflecten unes taques verdoses sobre el groc de la roca, fixeu-vos bé en aquests penya-segats i veureu que és ben apropiat el nom que li donen.

Ses cales, enfonsades la major part entre muntanyes coronades de pinedes i alzinars, semblen fetes per un gegantàs qui hagués clavat l'ungla en la terra per a deixar-li marcada, mateix que un nen deixa els dits marcats en la sorra on juga. El mar, sempre frisós, sempre

remorejant, acompanya la feréstega solitud que regna en aquest paratge.

Tot empordanès coneix la Costa Brava. Qui no ha sentit parlar mai, en el Baix Empordà, de l'ermita de Sant Sebastià? Qui, de tot Catalunya, no ha sentit alabar el far que damunt la carcassa de la muntanya assenta sos fonaments? En trobaríem pocs. Tothom la coneix, tothom la sent nomenar arreu de la nostra Pàtria Catalana.

Costa Brava! La teva bravesa incomparable et fa l'orgull del Baix Empordà!

ERNEST MASCORT MARQUÈS

EL VALOR DEL TEMPS

(DE L'ANGLÈS)

Dedicat als malgastadors de temps.

UN home qui s'havia passat una hora enfront de l'aparador de la llibreria d'En Benjamí Franklin, entrà, per fi, i preguntà al dependent:

- Quant val aquest llibre?
- Un dòlar.
- No me'l podria donar per menys?
- Val un dòlar.

Fità nostre home una mirada envers els llibres posats a la venda i tornà a preguntar:

- Hi és el senyor Franklin?
- Sí, senyor; però té molt quefer amb les premses.

— Es que desitjaria parlar amb ell.
Avisà el dependent al seu principal, i li preguntà el comprador:

— Senyor Franklin: quin és l'últim preu d'aquest llibre?

- Dòlar i quart.
- Però si el seu dependent me n'acaba de demanar solament un dòlar!

— Es veritat, perquè llavors hauria preferit un dòlar del llibre que no pas deixar el meu treball.

Quedà l'home sorprès de la resposta, mes, desitjós de tancar el tracte, tornà:

- Bé, però digui'm l'últim preu.
- Dòlar i mig.
- Com! Però si acaba de demanar-me'n vostè mateix dòlar i quart!

— Es veritat; però és que abans m'era més ventatjós el dòlar i quart que ara el dòlar i mig.

Deixà calladament nostre home les monedes sobre el taulell i sortí de la tenda amb el llibre i la saludable lliçó rebuda del mestre en l'art de canviar el temps en riquesa o sabiduria.

Per tot arreu hi ha malgastadors de temps!

M. BALAGUER, trad.

ELS TRENCA-CLOQUES DE "LA MAINADA"

De les moltes solucions rebudes al trenca-cloques número 13, no se n'ha rebut cap d'exacte. Cal convenir en que és quelcom complicat; mes, amb un xic de paciència i mirant bé, veureu la solució veritat, la qual no és tan difícil com a primera vista sembla.

Apa, doncs, animeu-vos.

EL NOSTRE SUPLEMENT

En aquest número va com a suplement el conte

LES TRES FILLES

narrat per JOSEP CASASSA i il·lustrat per JOAN D'IVORI.

Correu de LA MAINADA

M. Duatis iarte: Es excessivament llarg i diluït. Hi manca espontaneïtat, ço que és la condició essencial en treballs d'aquesta mena. Pot passar quan vulgui per la sucursal. — *M. Llopis:* Confesso ingenuament que no sé d'on deuen retornar aquells herois. D'alliberar la pàtria, i per mar?... i del Marroc?... Vostè creu que al Marroc els nostres germans hi van complint un *deure*... No ho entenc, i perdoni'm la incomprensió. — *Montserrat Escabrós i Riera:* Es incorrectíssim de forma. — *Joan Queraltó:* L'anècdota és molt coneguda. — *A. Paradell:* La historieta és de gust dubtós. L'altre, ha passat d'actualitat. — *Felvio:* Així m'agrada, que no es desanimi. Ni que ço de la segona tramesa també vagi al cove. — *Marta Costa:* Anirà. Ja ho cree! Com que demés d'ésser correctíssim, és perfecte ortogràficament! — *Victor d'Amoc:* Anirà, canviant un nom que cita, per no ferir la susceptibilitat dels descendents. — *A. Tarrats Mayola:* Correctíssim! — *P. Amat:* Et prometo que tinc un vivíssim interès en servir-te. Però... No et desanimis! — *J. Costa (Darquebdani):* Dificulteu la publicació de dibuixos vostres marcant amb llapis les ombres. Així no poden reproduir-se com a plomes. — *Llorens Gibert:* Quant temps sense notícies vostres! He de recummar-vos, però, que no siguen tan fecund! Produïu menys, poliu més i tindré un veritable gust en poder-vos publicar quelcom. — *Sergi Pegé:* Es tan delicadíssim el tema del vostre treball, per a ésser publicat en el nostre periòdic, que no em veig amb cor de fer-ho. Escriu més en caràcter en una publicació de caire polític batalladora. — *J. Güiters:* Deixeu dir... *!E pur si muove!* — *J. Font de Briançó:* El teu nom no és molt a propòsit per a l'època en què ens trobem... En canvi, els versos són bellíssims. — *X. X.:* Anirà la rondalla. Una altra vegada, sigueu més concis. Necessitem estalviar espai. — *R. Puig Gall:* A la pila! — *Carmeta Figueras:* Molt enginyós! Serà una satisfacció complaure-la. Insisteixi. Cordials salutacions a tots!

EL SECRETARI

PARAIGÜES
BASTONS

J. CARDUS

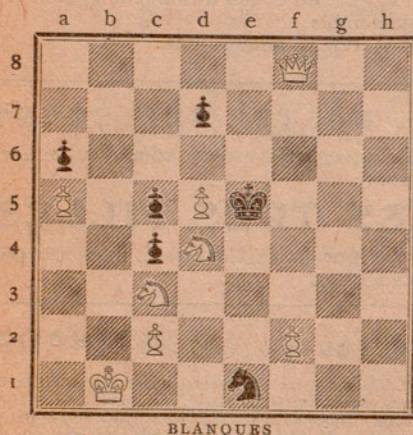
10, Portaferriça, 10
BARCELONA

SECCIÓ D'ESCACS

JEROGLÍFIC COMPRIMIT, per ERREGÉS

Problema n.º 56, per C. LOPEZ CEPERO

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema número 55: Cf4-g2

ENDEVINALLES

R O M B O, per JOAN ANTON DE MATARÓ

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, meteor, carrer de Barcelona, animal, consonant.

T A R G E T A, per A. SOLER

Adela Tresserres Bonlledó

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'una comèdia catalana.

} CONSONANT VOCAL

LOGOGRAFIC NUMERIC, per F. MILÀ

1	2	3	4	5	Famós guerrer
3	4	4	5		Mallorca ho és
2	3	5			Parentiu
4	5				Nota musical
2					Consonant

ENDEVINAL·LA, per DRAGÓ DE FOC

¿Quina és la bèstia que té de vegades els peus al cap?

A M B I D E X T R E, per F. B. P.

1	2	3	4	Nom de dona
4	3	2	1	Ciutat espanyola

C O N V E R S A, per T. ARAGONÈS

— ¿Que no vindràs demà, Lluís a Bellcaire?

— No, Magí, puix arriba a quarts de sis la que tu acabes de dir.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al quadrat: Edit, dida, ídol, taló.

A la targeta: En Nap Buf, detectiu. Joan Lagua Lliteras.

Al logogrif: Cadira.

A la xarada: Cavall.

Als ambidextres: Tos, sot. Moll, llom.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat part de les endevinalles publicades en el número 82 els mainadistes: Pepeta, Maria i Elma Prió; Joan Queraltó; Baptista Xuriguera.

A. Artis, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G. - Barcelonà

Una troballa

- Veig, senyora, que els seus fills van sempre molt elegants.
Digu'm on els fan la roba, que hi portaré el meu nen gran.
—Vaig a LA REFORMADORA ⁽¹⁾
Hi porto els vestits usats,
i els trajes que em fan pels nens els cauen que ni pintats.

(1) Trafalgar, 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

Les millors Obres de Cuina d'Espanya

La Nueva Cocina Elegante Española, en rúst. 7'50 ptes.; en tela 11 ptes.

La Pastelería Mundial y Los Helados Modernos, 20 ptes.

Marichu, o la mejor Cocinera Española, en rúst. 3'50 ptes.; en tela 5 ptes.

La Guía del Gastrónomo y del «Maitre d'Hôtel», 10 ptes.

La mejor Cocina de Cuaresma, 4 ptes.

La Cocina Vegetariana Moderna, 3'50 ptes.

Los Helados (un tomet), 1 pta.

El Cocinero Americano, en rústica 3 ptes.; en tela 4 ptes.

El Arte del Cocktelero Europeo (tercera edició), 3 ptes.

Un Festín en la Edad Media, 3'50 ptes.

Luisita y Rosina (instrucció familiar):

Recetas de Cocina sueltas, a 0'20 ptes.

La Cocina Infantil, un tomet, 0'05 p.

Demaneu-les a casa l'Artís, Vich, 16
o bé a casa de l'autor

IGNASI DOMENECH

Muntaner, 104, 1.ª, 1.ª-Barcelona

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBÓ · Portola, número 1 (Sant Gervasi)

Enquadrernació en tela del segon any de LA MAINADA

Els 52 números del nostre periòdic, publicats durant l'any passat, reunits i relligats, formen un formosíssim volum que no pot mancar en la biblioteca de cap mainadista.

Presentant els números en bon estat, s'entregarà el volum mitjançant el pagament de 2'50 ptes.

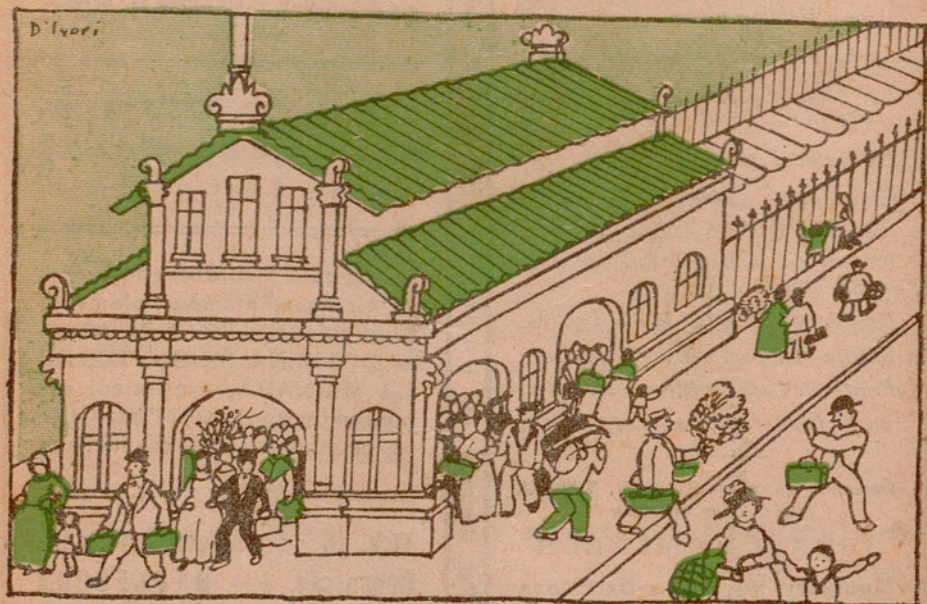
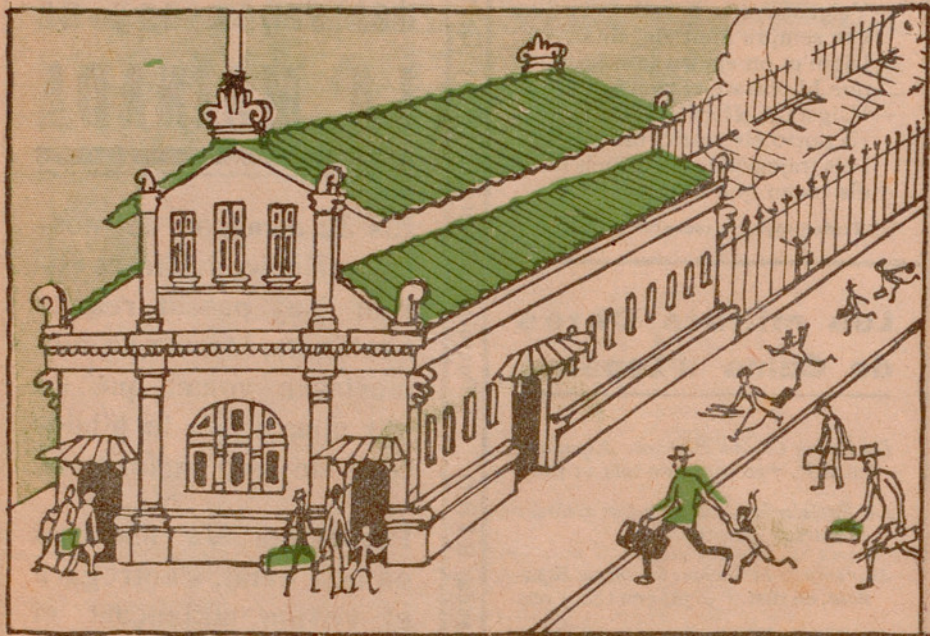
Tenim també col·leccions enquadrernades del volum de l'any 1921

Aixímateix recordem que podem servir immediatament volums relligats de JOVITA i de la Primera DOTZENA DE CONTES DE LA MAINADA, presentant els plecs corresponents i l'import de les enquadrernacions respectives

Vich, 16 - Via Laietana, 42, entl.
Bonsuccés, 4 - BARCELONA

TRENCACLOSQUES MARCA M. Z. A.

¿Per què les portes del vell Baixador són més petites que les del nou Pujador?

Perquè la gent, quan fuig del tràfec de Barcelona, està més flaca i esllanguida que quan torna, grassona i refeta, de passar uns mesos a fora.